

I gamle dage, før jeg blev forfatter, og folk begyndte at sige „De“ og „hr. Turèll“ til mig, var jeg almindelig freelance lakaj med speciale i alskens anonymt forefaldende femterangs arbejde, det, der i de gode gamle dage så uforglemmeligt hed „alt-muligmand på margarine-fabrikken“. Når jeg dengang skulle huske, hvornår noget foregik, plejede jeg at dele tiden ind efter hvilket job jeg havde. Jeg sagde til mig selv: Nå jo, det var den uge jeg var vindues-pudser, det var den periode jeg var postbud, det var den måned jeg var tæppeklipper i Daells Varehus.

Siden jeg begyndte at skrive, har det ikke rigtigt været det samme. Det er ikke nok til at tidsfæste begivenheder, at man siger til sig selv: Det var den uge, jeg skrev en historie. Det adskiller den ikke effektivt fra alle de andre uger. Der løber så mange historier igennem først skrivemaskinen og så spalterne hele tiden. Der skal næsten en forelskelse eller en helt usædvanlig forrygende brandert til, for at man kan identificere en speciel uge. Men én uge, der lige er passeret, vil jeg aldrig kunne huske fejl af. Det var den uge, jeg var handicappet. Det var den uge, jeg var Klumpe-Dumpe. Det var den uge, jeg hinkede mig frem på ét ben.

Og det var slet ikke min skyld. Det var bare én af de titusind banaliteter, der tilsammen danner storbyens daglige perlerække af en trivialitets-parade. Det var en ganske almindelig morgen, forleden dag. Jeg var stået op og var vågnet (i den anførte rækkefølge – andre har det måske omvendt, men ikke jeg) og var gået ud, ud for at hente morgenavisen og -bitteren. Jeg krydsede hen over nabovejen mod købmanden. Nabovejen er ensrettet, jeg har gået ned ad den om morgenen de første hundrede gange – og altså vænnet mig, som vi mennesker i en storby automatisk gør, til at der ingen trafik er fra højre.

Denne morgen var det anderledes. Pludselig mærkede jeg en bil, mærkede den mere end jeg så den, som en dirren i atmosfæren, som om jeg så

DEN UGE JEG VAR HANDICAPPET

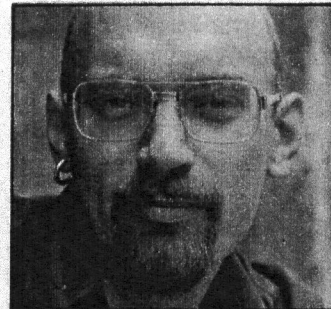
AF DAN TURELL

Et ganske almindeligt færdselsuheld, et ben, der i nogle uger ikke fungerede – det kan man lære af. Især en stor taknemmelighed over det, man ellers plejer at tage som noget selvfølgeligt.

den med ryggen, fra den gale side. Det var en ung fører, der drønedede igennem gaden i amerikansk film-fart – og i den forkerte og forbudte retning. Jeg måtte springe, så det gjorde jeg. I den slags situationer er det forbavsende, så hurtigt alt går, og så hurtigt ét eller andet resterende jungle-instinkt i én, de sidste rester af rovdiret, overtager styringen og dirigerer. Jeg kom på brøkdelen af sekunder i tanke om, hvordan mine tidligere trafikuheld var forløbet. Jeg kom i tanke om, hvordan man på motorcykel altid i ét nu kaster sig frem, ud, forover, for ikke at risikere at blive mast af krikken, hvad der er værre end noget andet. Og jeg smed mig til side så hurtigt som muligt.

Men ikke helt hurtigt nok. Han nåede at snitte mit højre ben, og jeg mærkede et skarpt stik af smerte. Og tumlede om i rendestenen.

Så var han væk, og jeg forsøgte at rejse mig – elskværdigt og solidarisk støttet af den ene af to motorcykel-betjente der var lige i hælene på ham. Betjenten fortalte mig – mens kollegaen fortsatte jagten – at de havde denne unge fyr mistænkt for spritbilisme og havde signaleret til ham om at holde. Så var der åbenbart gået panik i ham, han var vel bange for at

miste sit kørekort, og helt tåbeligt var han faret ned ad en ensrettet vej i den gale retning. Meget fjoget, og meget forståeligt alligevel.

Som sagt, det var ikke engang rigtig dramatisk. Men sådan gik det altså til, at jeg blev Klumpe-Dumpe for en uge.

Og jeg har aldrig haft det værre.

Det er en gammel sandhed, at man alt for ofte først lærer at påskønne noget eller nogen, når man mister det. Som jeg de næste dage humpede rundt på et stift højre ben, altid lige tre gange så lang tid om tingene som normalt, blev jeg mig mere og mere bevidst, hvor lidt jeg nogen sinde havde påskønnet det privilegium, det er at kunne gå på sine ben. Her var jeg, dag efter dag, år efter år, blot steppet ud på gaden og vandret hvor som helst hen muntert fløjtende, uden én gang at standse op og takke den Gode Gud for benenes gyldne gave.

Og nu – nu måtte jeg hakke og hinke mig frem, altid – alle anstrengelser til trods – en meter bag efter min kone eller mine venner, eller hvem jeg nu fulgtes med, altid lige for sent på den i fodgænger-overgangene ved lyskurvene. Det var pludselig et vanskeligt problem at komme op i bus-

sen, pludselig vanskeligt at bøje benet, så jeg kunne sætte mig i skrivebords-stolen, pludselig en ren rejse at gå hen til købmanden om hjørnet, hvor det lille uheld skete.

Men ikke nok med det: Endnu værre var alle de undrende og medlidende blikke, jeg modtog på gaden, til og med dem der tænkte: sikke han dog skaber sig, og dem der måske troede (man har jo ikke det bedste rygte), at det måske var en eller anden slags happening.

Og værst af alt, samtidig med den frygtelige ærgrelse over at skulle sætte sit normale tempo ned og spilde så megen tid på ganske gemene dagligdags ærinder, var der den hele tiden brændende indre tanke, som uopholdeligt vendte tilbage, og som jeg gang på gang med al min styrke og selvbeherskelse forsøgte at slå ned: Måske er du den, denne gang. Måske bliver du „varigt skadet“. Måske skal du hinke det næste halve år, måske altid.

Jeg var heldig. Det blev ikke sådan. En uge efter var jeg nået så vidt, at jeg kunne skjule min hinken ved blot at gå lidt langsommere, en uge efter kunne jeg igen gå i normalt trav-tempo uden at tænke særligt over det.

Og som sagt: Dette uheld var det rene ingenting, mindre end vand i forhold til, hvad der sker for så mange andre.

Men jeg lærte noget af dette petit-chok. Nu da alt er i orden igen, nærmest flyver jeg hen ad fortovet, jeg løber så lykkeligt som aldrig før, og jeg føler det som et ufortjent mirakuløst privilegium at have fået et par fungerende ben. Hvad der før var en selvfølgelig trivialitet, er nu en grund til stor taknemmelighed. □

Bidrag til „Kronikken“ skal sendes til ALT for damerne, Gutenberghus-Bladene, Vognmagergade 11, 1148 K. Mærk kuverten „Kronikken“. Manuskriptet skal være maskinskrevet og må højst fylde 4 ark i A-4 format.